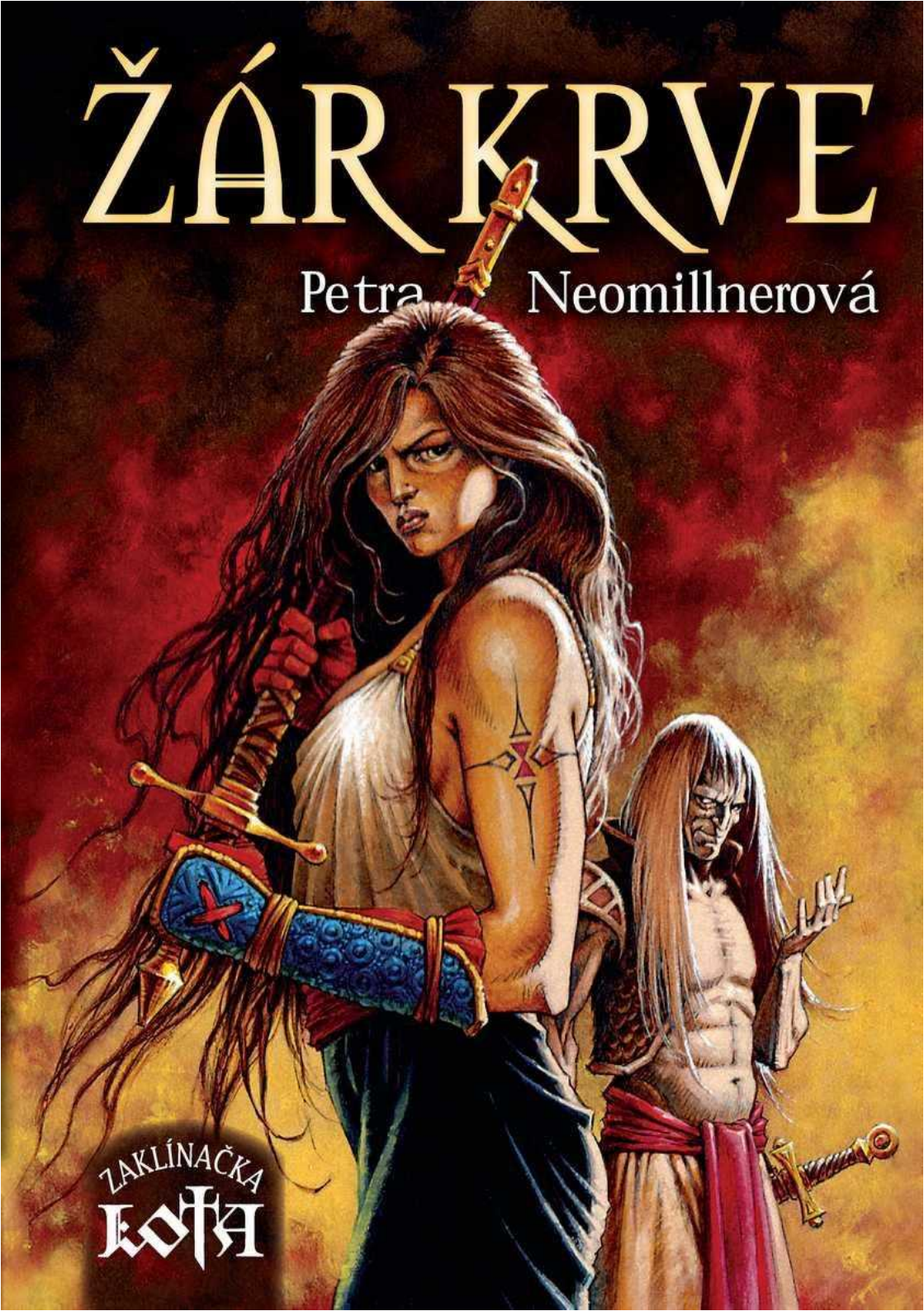


ŽÁR KRVE

Petra Neomillnerová



ZAKLÍNAČKA
LOTA



Petra Neomillnerová

ŽÁR KRVE

Copyright © 2011 by Petra Neomillnerová

Cover © 2011 by Lubomír Kupčák

For Czech Edition © 2011 by Robert Pilch – Brokilon

ISBN tištěná kniha 978-80-7456-003-3

ISBN PDF: 978-80-7456-021-7 (122 kniha)

ISBN PDF čtečky: 978-80-7456-022-4 (123 kniha)

ISBN ePub: 978-80-7456-023-1 (124 kniha)

ISBN Mobipocket: 978-80-7456-024-8 (125 kniha)

ŽÁR KRVE

Ρεττα Νεομυλλεροβά

ZAKLÍNAČKA
LOTA



Nakladatelství BROKILON
PRAHA
2011

Petra Neomilnerová v nakladatelství Brokilon

Cyklus Tina Salo

*Sladká jak krev **

*Doušek věčnosti **

*Past na medvěda **

Smrt u archanděla

Vlci Sudet

*Tanec s carevnou **

Cyklus Zaklínačka Lota

Žár krve

Samostatný román

Dítě Skály

** připravujeme*

<http://www.alraune.cz>
<http://www.brokilon.cz>

Torge strašně kašle a krev, která mu teče z uší, barví i límec.

„Jak to jde?“ obrátí se Lota v sedle.

„Na píču,“ není mu skoro rozumět, ale jeho průvodkyni to nezkuší. Bude to dobré, musí být, a pokud ne, ví, co má dělat. Kousne ho buď sama, nebo zavolá někoho, někoho... jen musí doufat, že je ještě koho volat.

1.

Je horko, dokonce i teď v noci, kdy jsou obě okna do ložnice dokořán. Torge pohladí tetováním pokrytý bok své společnice spíš se zvyku a zívne.

„Ještě jedno číslo a balíme to?“

Lota se líně zvedne. „A ne? Stejně v tom horku nejde spát.“

„Uhm...“

Mužský jazyk v klíně je úlitba pohodlnému životu na statku a létu, které voní jezerní vodou. Jistě, měli by pracovat, Volmar by neměl radost, ale je těžké donutit se k práci, když jednoho nežene hlad. V navyklém tanci těl teď není zoufalá naléhavost, spíš jen léty téměř k dokonalosti dovedená praxe, mazácká rutina. Lotin jazyk sleduje žíly Torgeho penisu, jsou si tak blízcí, stmelení zdaleka ne jen jednou křečí ukojení. Pak se závěs v okně pohne, a než se zaklínači rozpletou, návštěvník stojí u jejich lůžka.

„To se mi líbí,“ zasměje se Enno, „tisící repríza situace ,starej se vrací domů z lochu‘. Koho mám zabít dřív?“

Nehýbat se, tak jim to vždycky říkali. Když přijde něco, co je silnější než vy, nehýbejte se, zadržte dech, vyčkávejte... a Lota s Torgem si poučku teď vybavují obzvlášť živě. Enno je nepochybně nebezpečný a Lotě, která ho zná přece jen lépe, navíc připadá, že křehká rovnováha jeho duševního zdraví dostala pořádně na frak.

„Vypadáš děsně.“

Pravda, není to zrovna taktické zahájení rozhovoru, ale Lota si nemůže pomoci. Enno vypadá hůř, mnohem hůř, než když ho viděla naposledy. Vlasy má buď oholené, nebo mu přestaly růst, kůže lne k lebce a klouby na prstech rukou vypadají příliš velké.

„Až tě zavřou na dva roky do kobky, kde není ani světlo, ani jídlo, nebudeš vypadat líp, milé dítě,“ Enno k nim přisedne na pelest a postel se ani nezhoupne. Popáleniny, nejspíš od stříbra, se už hojí, ale jsou strašlivé, hřbety rukou, takřka polovina obličeje, všechno se podebralo a pučí hnísem.

„Pokračujme v té frašce, Loty,“ pobídne zaklínačku vampýr, „vrátil jsem se hlavně kvůli tobě. Vypadáš hodně... živě.“

Meče visí na opěradle židle, ale ani Lota, ani Torge se tím směrem nepodívají, na to jsou příliš dobře vycvičení. Torge se nehýbá vůbec, nahý sedí s koleny přitaženými k břichu a pohledem se vyhýbá očím vampýra. Na svůj život by nevsadil nic, ale nechce udělat chybu a pevně věří, že ji neudělá ani Lota.

„Jsem hodně živá,“ zaklínačka si vampýra měří a z nějakého důvodu se nemůže ubránit soucitu. Něco mají přece jen společného, něco... koneckonců, copak jí nenabídli jeho práci?

„Zabils Silke?“

Enno vstane a přetáhne si hedvábnou halenu přes hlavu.

„Ne, to jsem nemusel.“

„Aino?“

„Nepotkal jsem ji, štístko, pospíchal jsem za tebou.“

„Dostala by tě,“ připomene mu nelítostně Lota a Torge ztuhne. Vampýr nevzrušeně pokračuje ve svlékání.

„Vím. I proto jsem ji nepotkal. Proč se nezeptáš na Uriáše?“ obrátí se náhle k ženě.

„Tohos nepotkal určitě. Pokud bys měl jeho hlavu, nezapomněl bys ji přinést.“

Vampýr se směje, tělo plné jizev zkroucené v křeči, která veselost příliš nepřipomíná.

„Mám tě rád, holčičko.“

„Hm.“

„A mám pocit, že můžu mít docela rád i toho plavého koloucha, kterého máš v posteli. Takhle to přece děláte často, ne?“

„Často.“ To poprvé promluvil Torge. Smrt je blízko, tak blízko, že cítí její jazyk na svých mandlích, ale to neznamená, že docela zpanikaří. „Znáš to. Jeden chlap, žádněj chlap... ne každá to přizná, ale je to tak.“

„Moudrá slova,“ položí Enno Lotě ruku na rameno. „Víš, holčičko, byl jsem dlouho sám.“

Už je ráno, ale dům je tichý.

„Zabils všechny?“

Enno zvrátí hlavu do polštářů. „Měl jsem hlad.“

„I kuchařku?“ zanaříká zaklínač. Ne že by mu ta dobrá žena tak přirostla k srdci, ale šalše uměla skvěle.

„Nevím, která z nich byla kuchařka,“ vampýr vycení zuby a významně se usměje, „nevím to a ani mě to nezajímá. Může vám navařit ten nemrtvý, ne?“

Lota se zatváří upjatě.

„To si hrál Uriáš?“

„Já.“

Enno ji obejme kolem pasu a posadí si ji na klín.

„Ty? Skvělý. Jsi zvrhlejší, než jsem si myslel.“

Lota se ho pokusí odstrčit a nechá toho až ve chvíli, kdy se zdá, že jí Enno zlomí zápěstí.

„Na rovinu, byls i v chalupě v polích?“

Enno ji strhne pod sebe.

„Nebyl, ale můžu zajít. Co tam je?“

„Dlak. Vlastně dlačí dítě.“

Vampýr ohrne rty. „Nemusím mít všechno. Když budu mít žízeň, můžu pít z vás, děti. To se vám bude líbit, svým způsobem to oživí...“

„Nevšiml jsem si, že by kousnutí vampýra nějak extra prospívalo sexu...“ namítne Torge.

„Nezříkej se, dokud jsi nezkusil,“ přejede si Enno jazykem rty, odstrčí ženu a gestem takřka milostným si přitáhne zaklínače, „třeba se ti to bude líbit.“

Torge se nakloní nad stolem, prudce vtáhne nosem bílý prach a pak si dlaní přetře tvář. Když ruku odtáhne, má na ní krev.

„Už si to neber,“ Lotě se tělo modrá podlitinami, „padneš na hubu.“

„Když bez toho nemůže šukat, tak ať si to vezme.“

Situace se obrátila. Zaklínači teď vypadají jako trosky, zato Ennovy rány se vůčihledně hojí.

„Ne.“

„Nehádej se, holčičko. Máte před sebou spoustu práce.“

Den je horký a domem se pomalu začíná šířit mrtvolný puch.

„To máš pravdu. Musím říct správci, aby pohřbil mrtvé a...“

„Až potom, co to vyřídíš tady, drahá,“ Enno si přitlačí její hlavu do klína. „Až pak.“

~ ~ ~

„Utekl?“

Jemné šustění hedvábí, cinkot křišťálu.

„Utekl. Utekl a nešel za mnou. Co si o tom myslíte?“

Silke zabubnuje ostře zabroušenými nehty na desku stolu a rozhlédne se po hostech.

„Co si o tom myslíte?“ zaspívá hlasem napjatým jako struna.

„Nešel za tebou, šel za jiným,“ ozve se ledově tmavovlasá žena, oblečená v jezdeckém. Chvilí je ticho, ale pak pokračuje. „Nejspíš za ní.“

Jeden ze stolovníků si odkašle.

„To by z našeho hlediska bylo dost, ech, šťastné řešení.“

„To není vůbec šťastné řešení,“ Aino, která s hedvábím odložila i tón dámy, se zvedne ze židle, „je to jedno z těch horších. Až Enno skončí se zaklínačkou, zabije mi syna a pak začne lovit. Nemá co ztratit, chaos ho jen potěší. Nic si nenalhávej, Silke, tak domácí zase není, aby skončil mezi ženskými stehny, a navíc je otázka, jak dlouho to zjizvená přežije. Jak utekl?“

„Prostě, prostě to stříbro zlámal. Nechápu...“

„Jak to, že neuhořel?“

„Neuhořel, Helvi, jen se popálil,“ vyštěkne Aino podrážděně. „Taky mám syna, co mu bolest způsobená stříbrem zase tak nevádí, a Enna v Opoli zaklínači připravili dobře. Pálili ho kdečím, bodali do něj stříbrné jehly, no prostě... viděla jsem ho, když šel pod zem. Mohl se zhroutit, mohl, ale jsou i tací, které bolest dostane dál. Smůla je, že Enno patří mezi ně. Co chcete dělat?“

Sál je příjemně chladný, přepychově zařízený, fresky cenné a holubí krev vychlazená, ale i tak mnohým připadá, že se podobná hlubokému hrobu.

„Ty ale jsi ochotná s ním bojovat, Aino, nemám pravdu?“ zapřede Silke.

„Jsem,“ vampýrka se zase posadí a rozhlédne se kolem, „jsem ochotná, ale to neznamená, že ho dokážu zabít. Enno už nemůže ztratit vůbec nic, nemá přátele, majetek, dokonce ani zdraví ne, je z něj nejspíš popálená zrůda, ale pořád to není idiot. Bude vědět, jak nám ublížit.“

„Tím mi naznačuješ, že i já mám odložit hedvábí?“ zeptá se Silke ostře.

„Přesně tak, sestřičko,“ odpoví jí tmavovlasá. „Odlož hedvábí a začni hledat spojence. Nejde jen o život, jde taky o klid. Až začne Enno vraždit ve velkém, mnohé se změní.“

V sálku se válí tíseň jako štiplavý kouř. Aino se nakloní k Silke, stiskne jí rameno a potom sáhne po plášti.

„Jdu najít syna. Dej vědět, až budeš chtít začít lov.“

~ ~ ~

„Nejsi nějak ve formě, holčičko.“

Vampýr nespokojeně pleskne ženu po stehně. Ta zasténá. Po pravdě, ničeho jiného už není schopná.

„A co tahle zdechlina?“ Enno pohrdavě strčí do Torgeho, jenže ten to nese statečně. Je v bezvědomí už hodnou chvíli.

„Jsme lidi, jestli sis toho nevšiml,“ Lotě se podaří převrátit na břicho, a to ji zcela vyčerpá.

„Jste líný lemry, milovaná. Mám mu zlomit vaz?“

Zaklínačka by se ráda zvedla, ale ví, že to nedokáže.

„Zlom,“ řekne, „jemu a mně taky. Kurva, sereš mě, měli jsme tě zabít, dokud jsme mohli.“

„Nemohli jste nikdy,“ namítne Enno pragmaticky, „a vlastně nemůžu ani já. Jsi důležitá, víš o tom? Umíš to, co jiné neumějí, a on...“ kývne k Torgemu, „má dobrý vzdělání. Některé věci dva v posteli prostě nedokážou.“

„Zlatý slova,“ Lota cítí, jak ji při každém nádechu v hrudi bodne. Zase mi zlomil žebra, pomyslí si nezúčastněně, zlomil žebra a nejspíš natrhnul někde nějakou šlachu. Sroste to, možná dost rychle, ale ten pocit stejně zůstane, to už Lota ví. „Pojedeš?“

Není to konverzační otázka, jakkoli se žena zoufale snaží udržet dekorum. Pojede, a to může znamenat smrt pro ni i pro Torgeho, smrt pro Uriáše. Pach rozkladu v domě je silný, zdá se, že správce Kluge se ještě neodvážil vykopat hroby.

„Pojedu, ale vrátím se, milovaná. A jestli mi zahneš, tak tě zabiju.“

Lota se zasměje, dokonce i přes zlomená žebra, a Enno se směje s ní.

„Líbí se mi to, Loty. Líbilo by se mi, kdyby ses bála. Všechny jste děvky.“

„To jste i vy, Enno.“

„Jistě, jenže v tom naše hra nespočívá. Zabiju tě, jestli lehneš s Urianem, a zabiju i jeho. Umučím ho, hm?“

„Kecy.“

„Kdepak, milovaná,“ Enno se zvrátí do postele a přitáhne si ženu k sobě, „tohle je naše hra, naše tajemství, souhlasíš? Neřestný tajemství.“

Zaklínačka mlčí. Už pochopila, že to Enno myslí vážně, že ho možná opravdu vzrušuje a baví ta parodie na lidské vztahy, že ho rozjařuje představa majetnické žárlivosti, kterou vampýři zpravidla nezažívají.

„Neměli tě nechat flákat se takhle dlouho,“ vypraví ze sebe. „Zešléls nudou a věčnými vítězstvími. Není to jen tvá chyba.“

„Není to vůbec má chyba,“ zvedne se nad ní Enno. „A s tím posledním číslem si pospěš, nebo ti kamarád zdechne.“

2.

Mouchy. Tisíce much, miliony much, larvy, pokrývající oči... Lota se zaječením procitne. Není divu, že se jí zdálo o mouchách, v místnosti to bzučí jako v chlévě. Obzvláště vypasená masařka se usídlila Torgemu pod nosem a hoduje na zaschlé krvi.

„Vstávej,“ zacloumá jím Lota, „vstávej, kurva, musíme...“ trochu se uklidní, protože tělo je teplé a vláčné.

„Mám žízeň,“ zachrptí zaklínač a otevře jedno oko, to, které není oteklé. Lota těžce vstane z postele a potácí se ke dveřím.

„Zatracenej Kluge, kdyby je aspoň zasypal v jámě.“ Pach rozkládajících se těl je už těžko snesitelný. Lota s klením klopýtá po schodech, a když se konečně vrátí, znechuceně vrtí hlavou.

„Křivdila jsem Klugemu,“ řekne, „nemohl je pohřbít, Enno ho přitluk na vrata od stodoly.“

Torge zachrčí, odplivne krvavou slinu a pokývá hlavou.

„A žije?“

„To je blbá otázka,“ zachmuří se Lota. „Jasně že ne. Ale až ho z tý stodoly sundáme, slíbil, že je pohřbí.“

Nízké mraky visí nad střechou wigandského statku a zaklínači melancholicky žvýkají kuře, které se jim podařilo připálit.

„Jak se, kurva, mohl dostat ven?“ Torge bere Ennův útěk bezmála jako křivdu. Nebylo snadné dostat ho a to, že je zas venku, znamená, že se na to někdo...

„Vysrali se na to,“ zavrčí Lota a odhodí kost kamsi do zahrady. „Mašličky, barvičky, brnkání, na to je užije, ale postarat se o to, aby se ten magor nedostal ven, to ne.“

„Není divný, že nás nezabil?“ Zaklínač uvážlivě potřese napůl ohryzaným kuřecím stehnem.

„Ne.“

„Proč ne? Hele, dali jsme mu zabrat, chtěl tě píchat, načapal tě se mnou, to je dost důvodů, ne?“

„Ne.“

„Ty jsi taky divná,“ vyčte Torge kolegyni a čistě z radosti, že přežili, se jí pokusí nacpat ruku do kalhot.

„Nejsem divná,“ ohradí se Lota a hodí mu ruku zpátky, „jen Enna trochu znám. Jemu je v podstatě fuk, s kým píchám, dokonce je mu fuk i to, koho píchá on, jen ho baví, že hned neumřem.“

„No, rád jsem ho pobavil,“ odplivne si zaklínač. „S chlapama to dělám nerad.“

„Nebud' cimprlich, dělali jsme to všichni tři.“

„On mi to dělal a ty ses koukala, to není všichni tři.“

„Vždyť je to jedno...“ Lota si zamyšleně okusuje kloub na ukazováčku, „musíme odsud. Uriáš...“

„Jo, jasně, Uriáš... je tu ale spousta zvířat, Kluge je neobstará sám.“

„Zastavíme se u Dunji, postarají se.“

„Pokud jsou naživu.“ Torge kreslí prstem na desku stolu složitě obrazce. „Když vytloukl statek, mohl se zastavit i v chalupách.“

Lota pokrčí rameny. Nechce si představovat mrtvé tělo venkovské vědmy, se kterou se setkala jedné podivné zimy, nechce vidět malou Tašu, dítě, co se po nocích mění v psici, se zlomeným vazem.

„Podíváme se...“

„Že se tu nikdo nestavil.“

„Dunja... není dobrá čarodějka, ale tak pitomá, aby nevyčila, že jde z tlustých do tenkých, taky není. Navíc je samodruhá, bude opatrnější než obvykle. Nejspíš zdrhli.“

„A na nás se vysrali...“

„Opatrnější než obvykle. Co by tu dělala s tím bubnem? A chromej Faust? Jadwiga? Jdeme,“ vstane Lota od stolu, „řeči nemaj cenu. Podíváme se.“

~ ~ ~

Kočár se měkce pohupuje na cestě, koně jdou vyrovnaně a kočí má dlouhý lesklý cop, přesto cesta Aino netěší. Lhala by, kdyby tvrdila, že má strach o zaklínačku. Bojí se o syna, obyčejně a animálně, jako by ani nebyla jednou z nejzkušenějších vampýrských bojovnic. Bojí se o syna a uvažuje o Ennovi, snaží se oprostít od nenávisti a vidět ho jen jako problém, ne jako toho, kdo sebral jejímu synovi ženu. Sebral, znásilnil a zmrzačil, upřesní pro sebe. Slunce hoří vysoko na nebi a Aino doufá, že syna najde doma a že ho doma i udrží.

Nechci o něj přijít, nemůžu si to dovolit, šeptá si pro sebe a před očima má křečí zkřivenou tvář prvorozeného. Ten byl jako Enno, jeho pohřbila, a kdyby se měla dívat do Urianova hrobu, stala by se zrůda i z ní. Skousne ostrými zuby ret, a když jí krev teče po bradě, probere se a křikne na kočího.

„Obrat' koně, Erki, potřebuju si ještě promluvit se Silke.“

Mladík na kozlíku se k ní otočí, půvabnou, úzkou tvář poznamenanou výrazem překvapení.

„Nekoukej a jeď, dítě. Musím zjistit, jak se ten parchant dostal ven. Sám asi těžko.“

~ ~ ~

Wigand je tichý a ani zaklínačům není do zpěvu. Kluge vede koně a vypadá ještě více mrtvý než obvykle.

„Postarám se, paní, spolehni se.“

„Nepostaráš,“ rozhlédne se Lota kolem sebe. „Jeden člověk, ať živej, nebo mrtvej, se tady o to postarat nedokáže... ale pošlu sem Fausta s Dunjou.“

„Jestli jsou naživu...“ dodá Torge a Lota se po něm ožene.

„Nesejčkuj.“

„Když nepřišli...“

V chlévě bučí hladový dobytek a Kluge, uctivě shrbený, líbá Lotě ruku. Hlavu a ramena mu před sluncem chrání kápě, ale i tak je vidět maso, důsledek Ennovy sluneční lázně na vratech stodoly.

„Vynasnažím se,“ mumlá Kluge a Lota najednou prudce zatouží odsud zmizet, stát se zase bezejmenným hrdlořezem, toulajícím se od města k městu.

„Torge, pojď, vypadnem,“ obrátí se ke společníkovi a pak se vyhoupne do sedla. „Pojď.“

A Torge zná Lotu natolik dobře, aby si zoufalství v jejím hlase všiml.

„Podívej, Loty, já myslím, že bysme tam neměli jet hned.“

Zaklínač se klátí v sedle a podlitiny na jeho tváři hrají všemi barvami.

„Jeden zas myslel a vymyslel trakař. Kluge nemůže zůstat na statku sám, tak pohni.“

„No tak...“ Torge cítí Lotino zoufalství, „kočko, dostalas zabrat. Je opravdu nutný hned si jít pro další nášup?“

„Ty myslíš, že jsou mrtví,“ vyčte mu zaklínačka.

„Hm... jo.“

„Nejsou.“

„Loty... možná je tam Taša s Emmou, je horko, hele, půjdu tam sám.“

„Nepůjdeš tam sám.“

Zaklínač si hodí cop přes rameno. Zatracená čubka bláznivá, pomyslí si, ale nahlas řekne něco jiného.

„Dobře, jdem oba, ale... co budeš dělat, jestli je dostal?“

Lota na okamžik zavře oči, pohublou tvář a krk poznamenané jako hrdlo oběšence. Pak potřese hlavou, až se jí rozčuchané vlasy rozletí.

„Dostanu já jeho. Už se mi to jednou povedlo, povede se zas. A kdyby ne... kdyby ne, jsou i jiné cesty.“

„No jo, tak pojed, holka...“ zavrčí zaklínač a poposedne v sedle. „Mimo chodem, příště, až tě budu píchat do zadku, dám si opravdu pozor. Už jsem zapomněl, jak to může bejt nepříjemný.“

Lota mlaskne na klisnu a pak se rozesměje, jako by ani nečekala další tryznu.

Žízlivá kravka v maštali bučí a chřestí řetězem o to víc, že zaslechla lidské hlasy.

„Já to říkal, Loty,“ Torge obejmě Lotu kolem ramen, „jsou mrtví.“

„Hovno.“

„Loty...“

„Torge, řekla jsem hovno. Cítila bych krev, kdyby tu byla, chápeš? Jdeme.“

„Loty, už jsme ten zatracený barák profilovali celý,“ Torge seskočí z půdičky a za ním se sypou došky. „Přiznej si to. Buď utekli, nebo je zabil a někam schoval.“

„Barák,“ ometá si Lota pavučiny z vlasů, „právě že jen barák. Jsem blbá,“ zavrtí hlavou a vyjde ven.

„Blbneš,“ napomene Torge kolegyni, když ji vidí, jak odhazuje seno.

„Jo?“ dupne Lota nohou, a když se ozve dutý zvuk, pozvedne obočí.

„A co? Sklepní jáma, mají tam...“

Zaklínačka nečeká, nadzvedne poklop a nakloní se do tmavého otvoru páchnoucího zatuchlinou a nezaměnitelně také lidskou močí.

„Vylezte ven, myšáci, to jsem já, Lota.“

„Já ti to vysvětlím,“ Dunja je rudá studem. „Faust vám chtěl jít pomoci, ale já...“

„Dobřeš udělala, sestřičko,“ štípne ji Torge do zadku, „Enno by ti tatku zakous, a nám by to nepomohlo ani zbla.“

„Ostatní?“

Faust se opře o berlu, přitáhne ženu k sobě a smutně se na zaklínače přes její rameno ušklíbne.

„Co bys asi tak myslela?“

„Kluže je pohřbil,“ odpoví Lota suše. „Vědělas, kdo je na statku, nebo jsi jen cítila smrt, Dunjo? Hm?“

Čarodějka pokrčí rameny. Vypadá mnohem zachovaleji než v době, kdy se s Lotou setkaly poprvé, ale přece jen je to už nemladá žena s postavou zbachratělou pokročilým těhotenstvím. Odhrne zpoceně vlasy z čela.

„Smrt... byli jsme v chalupě, Taša zas vyváděla a...“

„Jak vyváděla?“ Lota najde očima holčičku, která podmračeně vyhlíží zpod tmavé rozčuchané čupřiny.

„No však víš. Chtěla ven.“

Zaklínačka k sobě děvče přitáhne a zvedne je do výšky.

„Pěkná holka. Chceš svézt na koni, Tašo?“

Malá se chytí jejího předloktí.

„Chci, teto, chci.“

Její matka se chystá cosi namítnout, ale Torge ji zadrží.

„A co jídlo, matičko? Co kdybyste zapálila pod kotlem, když už nemusíte močit pod seno, hm?“

Chlapi se s úlevou rozesmějí a Jadwiga sjede muže i bratra zlostným pohledem. Ještě Lotě neodpustila, že její nejmladší dcera zůstala na pomezí mezi lidským a zvířecím světem. Z celé rodiny právě ona nejhůř nese, že kletba kožoměnectví nezmizela se strašnou zimou před dvěma lety a Tašu mnohem víc než ona vychovává Dunja. Ostatně ani švagruše čarodějnice Jadwigu moc netěší.

Lota vyhodí drobné děcko do sedla, mrkne na Torgeho a ten sotva znatelně přikývne. Přimět ke stěhování na Wigand mrzutou Jadwigu nebo vyděšenou Dunju půjde těžko, chlapi by jít mohli. Torge postaví na polorozpadlý stůl pod hrušní láhev vínovice, plácne Fausta po zádech a zubem vytáhne zátku.

„Pijem?“

Chalupníci jsou vděční, jen na dvorku Jadwiga urputně peskuje starší dceru. Cítí, že se se zaklínači zase přiblížily problémy, nebezpečí, neklid – a nenávidí za to Lotu i přesto, že jí zachránila dceru. Vlastně ji nenávidí právě pro to.

„Už je pryč?“ Taša se opírá útlými rameny o Lotino břicho.

„Kdo, Enno? Jo, je pryč.“

„Zabil tety ze statku?“ pokračuje dál dítě a Lota, kterou vychovali v zaklínačské škole, se ani nenamáhá pravdu nějak přikrášlit.

„Zabil.“

„Ale vás ne...“

Zaklínačka přitáhne kobyle uzdu.

„Ne, nás ne. Nechtěl nás zabít.“

„A nás?“

Na tuhle dětskou otázku Lota sama nezná odpověď. Kdyby chtěl, pomyslí si, našel by je stejně, jako jsem je našla já, on líp, šel by po tepu a pak...

„Nejspíš se o vás vůbec nezajímal, štěně,“ foukne Lota holčičce do tváře.

„Máma se hodně bála, i táta. Dunja taky, ale já, já vůbec.“

„Ty ses ježila, co?“ zasměje se Lota trochu nuceně.

„Jak to víš?“ Dítě zaujatě krmí klisnu, ale zaklínačka si pořád zamyšleně hraje s mečem. Jak to vím? Víím leccos. Zasteskne se jí po Uriášovi. Ten by si to teď užil, hrál by si s děckem, staral by se, co jí je. Nemá za zlé Torgemu, že takový není. Je to kumpán, je to spolubojovník, příbuzný, souložník a bozi vědí, co ještě, ale některé věci v sobě nemá a nikdy mít nebude.

3.

„Máti tu není?“

Urian objal otce, ale teď se zkoumavě rozhlíží.

„Není, synu,“ Soren je vysoký a obvykle vypadá důstojně, teď však připomíná spíš roztržitého podivína, „musela odjet.“

Mladší z vampýrů se zarazí. „Stalo se něco?“

„Podívej, Uri...“

„Ale no tak, otče... opravdu nejsem dítě, abyste mě museli pořád konejšit. Co se děje?“

„Enno utekl.“

Urian pomalu spustí ruce podél těla a přitom se bezděčně dotkne meče.

„Enno... musím za Lotou, půjde za ní. Musím...“

„Musíš počkat na matku, jela k Silke. Pak se rozhodneme, co dál.“

„To už bude pozdě.“

„Protože ji Enno zabije?“

„Protože jí ublíží. Mučila ho a nepochybně použila i postupy, které bychom my nikdy nepoužili, protože jsme příliš... pokrytečtí. Ponížila ho a Enno se bude chtít pomstít.“

Starší z vampýrů si odkašle. „Ano, bude se chtít pomstít, ale nezabije ji. Nezabil ji ani předtím, pravda, a taky by mu to usnadnilo situaci. Nejspíš po ní touží a...“

„Co bys dělal, otče, kdyby si Enno vzal do lože mou matku? Řekl by sis, že je dost času na všechno, protože ji nejdřív bude znásilňovat, než ji zabije?“

„Uriane...“

„Nebudeme v tomhle rozhovoru pokračovat, nemá to smysl. Musím jít.“

Urian se obrátí a skoro běží po mramorové dlažbě chodby ke dveřím. Nikdy by nevěřil, že zatouží svého otce zbít, teď si ale není jistý, že by se ovládl.

„Počkej.“

Soren syna dohoní a popadne ho za rukáv. Ten překvapeně obrátí hlavu, je to dost možná nejspontánnější, nejosobnější gesto, které za celý život od otce zažil.

„Omlouvám se, synu. Chápu, že tu ženu miluješ, ale... počkej na matku. Kdyby se Aino měla podívat do tvého hrobu, zešílí. Já tě prosím... prosím. Věř, že počkat bude užitečné pro všechny.“

„A kdy se matka vrátí?“ Urian nerozhodně stojí na prahu domu. Je to zlé, ještě horší než před dvěma lety. Líp Lotu zná, víc o ní ví, nemůže si namlouvat, že pro zaklínače není bolest tak zlá, protože pro Lotu je zima časem vzpomínání. Ne všechny vzpomínky chtěl opravdu znát, ale slitovnost je vlastnost, jež Lotě chybí.

„Dnes, nejpozději zítra. Uri, vždyť ty ani nevíš, jestli Enno za Lotou šel. Kde vůbec je?“

„Byla na Wigandu s Torgem. Chtěli se najíst, odpočinout si a...“ Urian se kousne do rtu.

„Nevadí ti, že ‚odpočívá‘ s jiným?“

Urian netrpělivě pohodí hlavou. „Jako by na tom teď záleželo... Ostatně Lota zná Torgeho od dětství, jsou jako sourozenci.“

Soren si přihladí rukávy. „Synku,“ začne opatrně, „opravdu si myslíš, že se k sobě chovají jako sourozenci, když tam nejsou?“

Urian zatne zuby a v duchu počítá. Nepomůže to a on poprvé najde aspoň střípek pochopení pro svého staršího bratra. Jorge Sorena nesnášel... a Urian už dnes tuší proč. Odkášle si a pak s úsměvem založí ruce na hrudi.

„Otče, oni se přece k sobě nechovají jako sourozenci, ani když tam jsem. Nenapadlo tě někdy, že některé věci se ve dvou prostě dělat nedají?“

„V takovém případě mě ušetři podrobností a před matkou o tom, prosím, nemluv vůbec.“

„Ona to ví.“

Soren si ho znechuceně změří.

„Hodně ses změnil,“ řekne pak.

„Ne zase tolik. Třeba jsem se jen přestal přetvařovat,“ odsekne Urian a salon zalehne mlčením.

Je možné, že se snášeli jen proto, že si lhali? Urian si vybaví tísnivý pocit, který ho budil, když s Lotou zabili Jorgeho. Teď se mu vrátil.

~ ~ ~

Noc plane ohněm a křikem ženských, vyděšené děvče se tiskne ke zdi a čeká. Slyšela, co se stalo v okolních vsích, už ví, kdo přijde. Máma o takových vyprávěla v zimě, když draly peří, jenže tenkrát to byla příjemně strašidelná pohádka. Teď... dveře se otevřou a dívka zaječí. Dovnitř se vpotácí zkrvavená žena, drží se za hrdlo a rozhlíží se nevidoucíma očima.

„Mámo,“ vypraví ze sebe děvče. Chalupnice se zhroutlí u dveří a dovnitř vejde on. Děvče na něj civí, ochromené strachem, ale také překvapené. Tenhle nemá ani černé srostlé obočí, ani dlouhé drápy, ani... zuby, zuby má, teď, když se usmál, je vidí, ale jinak vypadá, jak panstvo obvykle, jen košili má od krve. Dojde až k ní, položí jí úzkou kostnatou ruku na zátylek a přiblíží tvář k její.

„Nemusíš plakat, maličká, však se s matkou ještě uvidíš... ještě spolu strávíte spoustu nocí, to ti zaručuju. Bude z tebe pěkný malý draveček, hm?“

„Neubližujte mi, pane,“ šeptne děvče.

„Kdepak, malá, dám ti jen dárek... už jsem jich dneska, holčičko, rozdál opravdu hodně.“

Ennův jazyk se dotkne dívčina krku a vzápětí zuby protnou tepnu. Vampýr pije, ale ne s rozkoší, pozorně počítá loky, aby se zastavil včas. Nepotřebuje ukojit hlad, potřebuje služebnictvo, hodně služebnictva, víc, než si pořídil kdokoli jiný. Děvče se zhroutlí na zem a vampýr nevšímavě překročí tělo. Silke nebude ráda a rád nebude ani ten, komu patří tahle ves. Příměří existuje, ale je křehké, inu jako každé příměří. Navlhčí si jazykem rty a rozhlédne se kolem sebe. Za pár dní bude tahle vesnice mrtvá a do měsíce bude plná upírů, stejně jako ta vedlejší. Znechuceně si otře ruce o kalhoty. Venkovská špína, příště už je nejvyšší čas zapomenout na dědiny

a vyhlídnout si městečko, nebo aspoň zájezdní hostinec, kde líhají ženské, které nejsou cítit hnojem.

S představou hostince přicházejí i myšlenky na zaklínačku. Enno vyjde na náves a odváže od nízkého plůtku uzdu koně. Měl ji vzít s sebou, sice by to byla komplikace a nejspíš by mu časem utekla, ale cestovat s ní by bylo osvěžující. Ta ženská nejenom dobře píchá, ale i chutná, uzná Enno, a navíc ho zná. Je ochotná ho znát, je ochotná myslet stejně jako on, a pokud by ji přinutil, možná by se byla schopná z některých jeho zábav radovat. Ne, nejspíš ne, přece jen je moc smrtelná na to, aby si je vychutnala. Vampýr se na chvíli zarazí a uvažuje, že si tu najde nějakou, se kterou by si odbyl aspoň to nejnmutnější, ale pak pobídne koně. Ani na to nejnmutnější tu už žádná není dost čilá.

~ ~ ~

„Hele, je možný, aby mi o sebe ty nesrostlý konce žeber drhly?“ Torge se vrtí v sedle a ohmatává si přitom hrudník.

„Spíš ne,“ zavrčí Lota. „Už by ti to mělo srůst.“

„Jenže nesrůstá,“ odporuje zaklínač spíš z principu. Lota srovná krok své kobyly s jeho valachem, vykloní se ze sedla a přitiskne dlaň kolegovi na žebra. Ten zařve.

„Co blbneš. Bolí...“

„Ale srostlý to je. Hele, pil z tebe...“

„A co?“

„No jestli tě trochu nevyztužil. Enno zná lidi líp než Uriáš, dokáže odhadnout, co vydrže, a on se nechtěl ovládat.“

Torge si obloukem odplivne. „Je to bláznivej kokot a já se hojím hůř než dřív. Věk na nás doléhá, prdelko.“

„Ale hovno.“

„No tak ne. Tak je mi výborně. Kam že to jedem?“

„K Uriášovi. Potřebujeme vampýry, jinak nám Enno zas natrhne prdel.“

„Jo, kotě, oběma a doslovně, to s tebou souhlasím, ale nejsem si jistej, jestli nás Uriášova rodina ráda uvidí. Víš, když prasklo to s Iffi, brali to dost osobně.“

Je vedro, úmorné vedro, kdy mlčí dokonce i včely a koně se vlečou jako v posledním tažení.

„Hele,“ začne znovu zaklínač a zní to hádavě, „jak to, že nás ten parchant našel a Uriáš, kterýho potřebujem, ne?“

Žena se k němu znechuceně obrátí. „Umí v tom chodit, Uri ne. Enno je prostě zatracenej parchant.“

Pak jedou mlčky a Lota myslí na mrtvé. To pěkný už si Enno odbyl, teď se bude mstít.

~ ~ ~

Vysoké podpatky jezdeckých bot klapou po mramorové podlaze.

„Silke?!“ Aino si razí cestu špalírem personálu, který se jí ševelivě snaží zadržet. Dál než k prosbám však všichni ti podkoní a podtajemníci nejdou, smrt vampýři většinou poznají dobře.

„Co se tu...“ vysoká žena se objeví na konci chodby, perlově šedý župan kolem ní vlaje jako sněhová bouře a v ruce drží bílou růži.

Její přítelkyně zatne zuby.

„Co by se dělo,“ Ainin jasný hlas se odráží od stěn jako hlahol zvonu, „ještě než se vydám na lov, chci znát podrobnosti. V jakém stavu Enno je, jak se dostal ven, kolik a čeho dostával pít. Silke, je to silný soupeř, je potřeba se na něj připravit.“

Silke strne.

„Podezíráš mě?“

Najednou jsou v chodbě samy, sloužící zmizeli jako stíny rozehnané denním světlem, jako mlha odfouknutá vichřicí.

„Upřímně?“ Aino jemně proplete špičky prstů. „Ne. Nepodezírám tebe, nejvýš snad z toho, žes nebyla dost opatrná. Kdo se k němu mohl dostat, Silke? Protože on neutekl sám, nemohl sám utéct, ještě nikomu se to nepodařilo a byli tam jiní... lepší.“

„Třeba nebyli lepší, Aino, co my víme.“

Tmavovlasá upírka pohodí hlavou a zdá se, že lovecká touha zcela odplavuje uměřený klid dámy.

„Ty nevíš, já ano. Bojovala jsem s ním, a s těmi před ním konečně taky. Agostino byl geniální bojovník, Beatris byla... zatraceně, znalas ji přece. Byli lepší, Enno je jenom zdivočelý

holobrádek, co nejspíš ze všeho nejdřív zamíří za zvalenou holkou. Lota je družka mého syna, ale iluze si nedělám, je živočišná, za tím běží, ne za nějakou starou krví. Pokud jde o postel, chlapi se na původ neohlížejí.“

Silke zkriví rty. „Nejspíš máš pravdu...“

„...kterou nerada slyšíš,“ doloží upírka.

Bělovlasá žena najednou vypadá velmi unaveně. „Ale ne. Já přece musím znát pravdu, udělat maximum pro její zjištění, ale...“

„Hm?“

„Přiznávám, mám tu raněného.“

„Ale...“

„Nevysvětlil mi uspokojivě vznik svých zranění, ale všichni jsme to pochopili tak, že Ennovi bránil v útěku. Možná je to pravda...“

„A možná právě naopak. Chápu.“

Aino už všechny zámlky začínají unavovat.

„Zaved' mě k němu, pokud nechceš svěřit lov někomu jinému. Jestli to uděláš, budu lovit sama, ale nemusíš se bát naschválu, víš, že já je nedělám.“

Bělovlasá semkne rty.

„Vím, že je neděláš, a navíc tahle věc vyžaduje obratnost a moudrost. Až ho uvidíš...“

„Je to chlapec?“

„Je to chlapec...“

Znají se dlouho, a kdyby měly trochu dobré vůle, mohly by se navzájem považovat za přítelkyně. Každopádně si rozumějí bez dlouhých slov. Obě vědí, jaké podezření v sobě obsahuje slovo „chlapec“.

„Čekala jsem holku po tom, co provedl Rubíně...“ přizná Aino.

„Tentokrát ji nemohl zatáhnout do lísek, má milá, tentokrát mu chyběla kůže a nemohl skoro nic.“

„Vůbec nic?“ zeptá se Aino podezřívavě.

„Možná mluvit.“ Silke se už začíná podezřívavý tón její návštěvy zajídat. „Natolik schopný, aby byl jeho hlas z kobky slyšet, nejspíš je.“

„Natolik zběsilý a zoufalý je určitě,“ souhlasí Aino. „Ukaž mi toho kluka, čas utíká.“

~ ~ ~

„Matka nejede a já musím najít Lotu, otče,“ Urian netrpělivě bubnuje prsty na desku stolu, „budeme muset jít každý po svém. Já za zaklínačkou a ty... měl bys jet matce naproti.“

Soren odmítavě zvedne ruku.

„Nebyla by ráda. Tvá matka, Uriane, vždycky chtěla mít při práci klid. Nesnesla...“

„No, ani Lota nesnese, když nemá při práci klid, ale to neznamená, že je ráda, když musí ležet na cestě sama s vyhrězlými střevy. Sorene, copak se o ni nebojíš?“

Nepochopení mezi otcem a synem je tak hluboké, že ho nepřeklene ani hryzavý pocit ohrožení. Urian vstane od stolu mlčky.

~ ~ ~

„Ten kluk“ leží za závěsy na lůžku bledý a vůčihledně zesláblý, Aino přesto připadá, že šrámy, které si odnesl, leží zejména na duši, a navíc poznává i chlapcovy rysy.

„Reiko?“ nakloní se k loži a chlapec se přes nevýhodnou polohu formálně ukloní.

„Ano, madam.“

„Syn Nymue...“

Silke stáhne obočí. „No ano.“

„Tvůj synovec.“

„Jistě,“ Silke se na Aino skoro utrhne, „jistě že synovec. Nehostím ve svém domě cizí děti, doufala jsem, že se tu Reiko trochu společensky obrousí.“

„A získá kontakty, že?“

Bělovlasá upírka je podrážděná. „No jistě.“

„No tak je získal, ne? Seznámil se s opravdu zajímavým mužem. Fascinujícím, řekla bych, zvlášť pro dobře vychovaného mladíka. Enno má charisma, to nemůžeš popřít.“

Reiko jí dychtivě naslouchá a jeho teta se chmuří čím dál víc.

„Dnes už je to jen zvíře, posedlé vzteklinou,“ odsekne.

„Pro lovce je pěkné slyšet, co si o tom všem nakonec myslí ti, kdo ho posílají lovit, má milá. Skončila jsem kvůli tomu, však víš. Nakonec se ta práce nevyplatí, jakkoli je nutná, a špína na tom, kdo

s ní bojuje, stejně ulpí. Můžeš vybrat kohokoli, Silke, dlouhým vražděním se nakonec zkurví, nakazí.“

„Aino,“ vyjekne Silke pohoršeně a tmavovlasá pohybem ruky urovná chlapci příkrývku.

„Ne, netvrdím, že v sobě Enno neměl sklony, které jeho práce probudila, už dřív, ale dostal šanci plně je rozvinout – a tohle,“ upírka pohybem hlavy ukáže na chlapce v posteli, „je ovoce, které sklízíme. Nech nás o samotě, Silke. Enna je nutné zastavit a ani delikátní rodinné vztahy tomu nemohou stát v cestě.“

Chlapec se syčivě nadechne a Silke sevře návštěvě předloktí.

„Je to má krev, Aino, ručím za něj a už tak přišel k úhoně. Neublíž mu ještě víc, já... já tě prosím.“

Aino pohodí hlavou. Ráda by s chlapcem i se Silke soucítila, ale připadá si jen vyčerpaná. Vidí strach v Reikových očích a tuší, o čem půjde řeč. Podvedl tě, dítě, pomyslí si smutně, podvedl, využil a pak zmrzačil. A odešel... a to byla nejhorší rána. Prohlíží si pohublou tvář dospívajícího a nakonec v sobě jakousi účast přece jen vykřeše.

„Neboj se, Silke, nechci mu ublížit. Jen chci zabránit, aby Enno způsobil škody, protože mstít se bude především nám, ne zaklínačům. To my ho soudili, oni ne. Není to hlupák, bude s ním těžká práce.“

„Vždycky s ním byla těžká práce,“ povzdychne si bělovlasá a na okamžik vypadne z role majestátní vládkyně. „Můžeš ještě na okamžik?“

Aino kývne. Ne že by nevěděla, co jí chce Silke říct, ale je ochotná ji vyslechnout. Usměje se na chlapce a vyjde ze dveří.

„Je možné,“ Silke hledí kamsi za Aino rameno, „že Enno tomu děcku nějak... ublížil. Chtěla bych, aby ses citlivě zeptala. Já vzhledem k přibuzenství, no prostě...“

„Nemyslím, že ho znásilnil,“ usměje se na ni Aino útěšlivě a bělovlasá sebou trhne.

„Nemluvila jsem o...“

„Myslelas na to. Ne, nejspíš ho neznásilnil, ale udělal mu něco horšího. Svedl ho, aniž by se ho dotkl, a zrada je v tomhle možná

horší než prosté násilí. Dám pozor, slibuju, ale donutím ho o tom mluvit. To pomáhá, věř mi.“

„Všechno je to tak... absurdní,“ vybuchne Silke a Aino jí v duchu dá za pravdu. Ano, absurdní to je, Urian s Lotou, Enno ve shnilém loveckém zámečku, všechno jsou to symptomy rozpadu, ale na to musí Silke přijít sama.

„Jdu za ním, nechci ho nechat čekat,“ řekne upírka a vlastní ohledy ji skoro překvapí.

„Dáš mi potom vědět?“

Kdepak, Silke teď nemyslí na rozpadající se impérium, ale na rodinu. To koneckonců není špatné znamení, usoudí Aino a rázně stiskne kliku. Rychlý řez je vždycky milosrdnější.

~ ~ ~

Reiko drží oči pevně zavřené jako dítě, které předstírá spánek.

„Nepomůže to, chlapče,“ Aino sedí na pelesti postele, „jsi ve věku, kdy už tě peřina nemůže ochránit před strašidly, zvláště když jsi jedno z nich pomohl vypustit zpátky na svět.“

Křečovitě stažená víčka se zachvějí.

„On není...“ zašeptá mladý upír a Aino se zasměje, elegantně, ale neradostně.

„Ovšem že je, znám ho. Zním taky ženu, za kterou utekl, je to družka mého syna. Zaklínačka, Reiko. Zjizvená svalnatá půlelfka se snědou kůží a rty tak rudými, že myslíš na krev. Nevím, co ti říkal, chlapče, ale Enno není zrovna filozof. Pokud teď neleží s Lotou, nejspíš někde vraždí...“

Reiko se posadí a lehce se dotkne Ainina zápěstí.

„Říkal, že je ve mně zmatek... že když byl chlapec, taky neviděl svou cestu. Že se nechtěl brodit bahnem průměrnosti, konvencí... Násilí je osvobozující,“ Reiko obrátí k ženě rozzářené oči, „čisté, prvotní a...“

„Mlč, kluku.“

Chlapce zarazí Ainin tón, hrubý, takový, jaký vampýrské dámy obvykle nepoužívají.

„Mlč, protože vůbec nevíš, o čem mluvíš. Enno je lovec a pokud si ho pamatuju jako kluka, věnoval se hlavně výtržnostem

a kurvení – ne proto, že by se chtěl protivit konvencím, ale prostě proto, že takový je. Co ti ještě povídal?“

Reiko polkne. „Říkal, že je sám... sám jako kapka krve, která nikdy nezazvoní v žilách spolu s ostatními, která...“

„Každý lovec je sám a věř, že vím, o čem mluvím, lovila jsem déle než Enno. Déle a víc... Lovci dělají práci, která musí být vykonána, ale přesto jsou to kati. A kdo má rád kata, hm?“

„A nemůže se stát, že nedostatek lásky vyvolá tu chorobu?“ Reiko už se neschovává, naopak naléhavě tiskne Aino předloktí.

„Může,“ přisvědčí žena váhavě, „jenže Enno není ten případ. Lásky měl dost. Znáš jeho rodinu? Nevyrostl opomíjený, to ani náhodou.“

„Jeho matka ho nenáviděla.“

Aino povytáhne obočí. „Opravdu? No, měla jsem za to, že ho vydělala až po tom, co znásilnil její přítelkyni. Nesoudili jsme ho, protože jeho rodina i poškozená mlčely a Enno byl užitečný, co víc, nepostradatelný. Tohle byla chyba, ale nedostatek lásky? Spíš nedůslednost.“

„Bylo to nedorozumění.“

Vampýrka vstane.

„Snad bylo. Možná bylo nedorozumění i to, že obcoval s Lotou, jen když měla přelámané kosti a zbavil panenství to zaklínačské pískle. Soucit, Reiko, je důležitý. Vládeme, protože náš bič není příliš těžký, žijeme vedle lidí, protože je neohrožujeme. Pokud se to změní... Enno může porušit příměří. Chápeš vůbec, komus otevřel bránu?“

„Já to neudělal,“ namítne chlapec chabě.

„A jak se tedy dostal ven?“

Chlapec zvedne k Aino oči. Vypadá zoufale a žena ho pohladí po rameni.

„Jsi hezké dítě, Reiko, ale zatím jen dítě. Cos udělal?“

„Chtěl jsem s ním mluvit,“ špitne chlapec.

Aino se stáhne žaludek. Chtěl s ním mluvit... představa problémů, které vyvolal tak malicherný důvod, ji na chvíli umlčí, ale pak pokračuje dál.

„Chtěl jsi s ním mluvit, ale ven jsi ho pustit nemohl, že? To... místo je zavřené mnoha zámky a pochybuju, že ti od nich teta svěřuje klíč.“

„Hlídači mají klíč,“ zajímne se hoch.

„Ne ten, co otevírá kobku, Reiko, ten má jen tvá teta a ještě dva Starší. Nepředpokládám, že by ti ho půjčili.“

Reiko se začne třást.

„Neříkej, že jsi takový blázen, žes ho Silke ukradl.“

Aino je nervózní. Nikdy nepochybovala o Ennově erudici k zabíjení, ale to, co zvládl udělat s chlapcem, svědčí o tom, že dokáže i víc. Jenže... chtěl Lotu a nedostal se nikam. Nebo už ano?

„Kde je ten klíč teď, kluku?“ Mateřský tón je pryč, upírka mluví chladně jako soudce. „Vrátils ho Silke, nebo sis ještě pro jistotu nechal udělat jiný, kdybys znovu zatoužil... kdyby on znovu zatoužil... Cos vlastně chtěl?“

„Přítele...“

„A milence?“

Reiko se dívá stranou a Aino už dál čekat nechce.

„Ten klíč, chlapče, a připrav se na to, že Silke bude zuřit. Ohrozils ji, ohrozils nás všechny. Enno se neměl dostat ven.“

„Ale...“

„Vrátíš se domů, dítě, a tví rodiče jistě nebudou mít radost, Silke zažije při sněmu pár nepříjemných chvil a mnoho lidí zemře. Není to jen dobytek, Reiko, umírají často dost zle. Myslels na to?“

„Umírají hůř než laň?“

Upírka sebou trhne. „Tvá teta je blázen,“ odloží diplomatické ohledy, „když nechala takové kůzle motat se kolem zabijáka. Nikdys nebojoval, co? Nikdys nikoho neměl v loži... zneužil tě, chápeš?“ obrátí se naléhavě k chlapci, ale ten vrtí hlavou. Aino vztáhne dlaň v odmítavém gestu.

„Vrť si, jak chceš, teprve po letech pochopíš, co se vlastně stalo. Až si najdeš opravdového přítele, pak snad.“